postaláda társszerzőnk az olvasó

Az emberek cselekedetei kiszámíthatatlanok. Nem lehet tudni, miért takaróznak közösségi lepellel azok, akik egyéni boldogulásukat keresik, s az sem érthető, miért burkolóznak az ismeretlenség homályába azok, akiknek észrevételük, panaszuk jogos és közérdekű. Elgondolkodtató, mi készteti az embereket óvatosságra, nevük eltitkolására. Rossz beidegződés, múltbéli hagyomány, vagy tényleg baja esik annak, aki felemeli szavát az igazságért. Bevallom őszintén, nem tudom! Mindezt azért írjuk, mert megint kaptunk egy sor névtelen levelet, s megint sokan kérték, érdekükben csak a monogramjuk szerepeljen. Vagy egyáltalán ki se írjuk nevüket.

Néhányszor, csak a téma fontossága miatt, ezt meg is tesszük.

Kötelesség és mosoly

Ökrös Árpádné, a felsővárosi öregek napközi otthonának helyettes vezetője 14 aláírásos levéllel köszöni meg a szegedi *Dankó Pista zenekar* tagjainak a kellemes délutánt. Ugyanis *ifj. Lakatos Géza* vezetésével ingyen muzsikáltak a közös Ilona névnapon. Nem sokkal később újra öröm érte az öregek napközi otthonának lakóit. A szegedi Volán kevés pénzért elvitte őket Szarvasra. Külön szól az elismerés *Kocsis S. Imre* sofőrnek, aki a kedvükben járt a kiránduláskor.

A balatonfüredi szívkórház főorvosának és dolgozóinak fáradozásáért hálás *B. Pásztor Mária* (Szeged, Lenin krt. 62.). Levelében arról informál bennünket, hogy a Balaton partján a szocialista gyógyítás szép példáját látta, tapasztalta, amikor ott volt. Anyagi érdekeltség és válogatás nélkül gyógyították az embereket, még törődtek is, hogy jobb legyen a hangulatuk.

Megtörténik ennek a fordítottja is. Amikor a szolgáltatás mellé morgás és méltatlankodás is párosul. *Béresné Noszkó Mária* (Tarján 524/B) levelében azt írta le, hiányzott a figyelmesség, udvariasság. Másodszorra gyalogolt a hibabejelentőhöz, s ott — szerinte — durván rátámadtak, hogy már háromszor hagytak értesítőt lakásukon, csak ők nem voltak hajlandók otthon tartózkodni. Mivel veszélyeztetett terhessége miatt állandóan lakásán van, kétli olvasónk, hogy hozták volna neki értesítést. E kis hercehurca után másnap két udvarias fiatalember tíz perc alatt megjavította a hibás kaputelefont.

Egyéni érdek, közérdek

Néha még szükség van a múltból maradt káros örökségre, a kerítésre. Ezt a lakótelepeken is nap mint nap látjuk, hiszen ahhoz, hogy rendben menjenek a dolgok, sajnos még elég sokszor korlátokat kell állítani. Így történt ez Tarjánban, a 111-es épület környékén is, ahol az autóktól, az autósoktól kerítették el a zöldet. Amint *Tóth Imre* olvasónk írja, nemrégiben ledöntötték a kerítést, és a járművek letaposták, összevágták a füvet. Okát is elmondta, miért, ugyanis a trafóállomás helyreállítása után a kerítést elfelejtették visszatenni a helyére. Pedig a zöld érdekében még rászorulunk.

Közérdekű javaslatot tesz egyik olvasónk a Derkovits utcából. Amióta aszfaltozták az utat, azóta a kertekből a szemetet nem hordhatják oda. Szeretnék, ha a szemétszállító járat feléjük is közlekedne.

Többedmagával tanácstalan *Kiss Péter* Szőregről, a Magyar utcából. Nem tudják pontosan, hogy lesz-e vezetékes gáz az utcájukban. Mivel mostanában sok új ház épül arrafelé, nem mindegy, beleverik-e magukat költségekbe, vagy sem. Mert, ha lesz vezeték, akkor nem szeretnének széntüzelésű kazánokat a házakba.

Kóbor kutyák

Szinte már elképzelhetetlen a Postaláda kutyaügy nélkül. Sajnos ebből arra következtethetünk, hogy nem mindig történnek megfelelő intézkedések. Azt is megértjük, valóban kutyaszorítóba került a városgondnokság és a városgazdálkodási vállalat, mert az emberek hányagságát nem tudják helyrehozni máról holnapra. A levélírók panasza, felháborodása is helyénvaló, mert valamit csak tenni kellene, hiszen a kutyák továbbra is falkába verődve kóborolnak, és bajt okoznak. A fodortelepiek tizenkét aláírással igazolt levélben adták tudtunkra, hogy ügyükkel — öt kutya megtámadott egy négyéves kislányt — már bejárták „Tolnát—Baranyát", s eddig még csak ígéretet kaptak.

Ugyancsak az állatok ellen kelt ki *Balázs Dezsőné* (Szeged, Sólyom u. 1.) is. Ezt írja: „Úgy hiszem, hogy több ember véleményét tolmácsolom, mint anya, pedagógus és a Hazafias Népfront tarjáni körzeti bizottságának a tagja. Kérésem, hogy késedelem nélkül megfelelő intézkedéseket hozzanak a kóbor kutyák befogására, és ártalmatlanná tételére." Saját kálváriáját mondja el, hogyan sikerült időben orvoshoz vinni gyermekét, akit szintén egy kóbor kutya harapott meg.

Vendéglátás

Az üzemi ebédről mindenkinek van mondanivalója. A minőséget és a mennyiséget kifogásolják az emberek. Általában meg is szoktak nyugodni, ha az árára gondolnak, s beérik egy fejbólintással, ennyiért ennyi jár. *Móricz Antal* (Szeged, Felsőváros 315/A) is általában megvan elégedve a Lila akác étterem menüjével, de az utóbbi időben nincs minden rendjén — ahogy írja. „Másodszorra fordult elő, hogy az ebéd májgombóc leves és két szelet piskótatekercs volt. Meglehetősen szűkös anyagi körülmények között teltek gyermekkorom napjai, ám arra jól emlékszem, ha volt sütemény, azt édesanyám ebéd után és nem ebéd helyett adta."

Ami sok, az sok — tudatja levelében (teljes név és cím) egyik olvasónk. Az Április 4. útján a Béke büfében tízlitéres bekötött üvegeket a női dolgozók ötpercenként emelgetik. Hiányolja a könnyítést, a másik kimérőpultot.

Rossz automaták

Kovács Gyula jogosan nincs kibékülve az autóbuszok jegyautomatáival. Nem a póruljárás fokozatait írja le, mint ahogy mások szokták, hanem javaslatot tesz annak javítására. Mint azt levélírónk is tudja — bizonyára ezért küldte el ötlete másolatát —, csak a szakemberek hivatottak megítélni, alkalmazható-e elképzelése, avagy sem.

Ugyancsak a rossz automatát vette célba *H. K.* tarjáni olvasónk. A nagypostán akart bélyeget venni, mivel hosszú sor állt az ablaknál, az automatával próbálkozott. Mint annak rendje-módja, gyanútlanul bedobta a forintost a gépbe, hallotta is, ahogy zuborog, de hiába várta a bélyeget. Másikat is beledobott, akkor se jött semmi. Ablakról ablakra küldözgették, mire megtudta, amit különben egyből észrevett, hogy az automatában nincs bélyeg. Csak azt nem érti, miért nem írták rá, hogy rossz. Akkor bizonyára másokat se ért volna hasonló kellemetlenség.

Szentágotai Károlynénak (Szeged, Szilléri sgt. 39/A) már van bélyege és boríték-ja. Ő többek nevében postaládát kér a Tabán ABC-hez a sarokra, hogy ne kelljen messzire hordani a leveleket.

Apró bosszúságok

A *Bérkert és a Verseny utca sarkán* eső után megáll a víz — írja jeligés levelében egy édesanya Újszegedről. Emiatt a gyerekeknek a forgalmas úton kell járniuk. Mást is említ. „A Bérkert utca egyik szakaszán van a Holt Maros a járda mellett. Ez a senki földje, a fél járdát benőtte a gaz, csalán, s ha szembe jön valaki, még kitérni sem lehet. Évenként egyszer-kétszer kaszálnak ugyan, de a járda széle valahogy mindig kimarad... Beköszöntött az ősz, jön a tél, de talán lesz még egy-két nap jó idő, amikor ezt a munkát el lehetne végezni azoknak, akikre tartozik."

Balogh Andrásné (Gyöngyvirág u. 17.) a Budapesti körúton levő mosószalonban történtekkel nincs megelégedve. Úgy véli, nem tisztították ki rendesen kabátját, hiába reklamált.

Harmath Endre (Szeged, Gábor Áron u. 35.) olvasónk észrevételét elküldtük a Volán 10. sz. Vállalathoz.

Válaszol az illetékes

Lapunk szeptember 22-i Postaládájában *Szélpál János* Lomnici utca 17. szám alatti olvasónk panaszára a DÉMÁSZ szegedi üzemigazgatóságától jött válasz, *Hörömpő József igazgatóhelyettes és Gazdag János osztályvezető* aláírásával. *„Az északi kirendeltség vezetője közölte, hogy a panaszos bejelentése jogos volt, s ki is javították a hibát. Utasítottuk a kirendeltségvezetőt, máskor a vezeték átépítésénél, ha az tartósan elhúzódik, ideiglenes világításról gondoskodjon."*

Székely Árpád Vedres utcai olvasónk a hangosbemondók használatát tette szóvá lapunk szeptember 1-i számában. *Sebők Imre főosztályvezető, Szabó István kereskedelmi osztályvezető* a Volán 10. sz. Vállalattól válaszolt. *„A cikkben közölt olvasói észrevétellel teljesen egyetértünk. A hangosbemondók használata az utasok biztonságát, informálását és a helyes utazási szokások kialakítását egyaránt segíti. Ezért azok használatát gépkocsivezetőink részére előírtuk. Az előírás betartásának feltétele az üzemképes erősítő az autóbuszokban. A még meglevő régi autóbuszokon ez már kevésbé biztosítható, de a panorámás buszokon igen. Az erősítők használatát a jövőben jobban ellenőrizzük. A régi autóbuszokon kedves utasaink türelmét kérjük az év végéig."*

Sárközi Lászlóné olvasónk ugyanekkor megjelent panasza, mely szerint elővételben megváltott jeggyel sem tudtak a buszra felszállni, s Jugoszláviába utazni, az alábbiakat válaszolták: *„A jugoszláv vállalat személyzetének magatartására az utóbbi időben sok bejelentés érkezett vállalatunkhoz. Ez év augusztusában kértük felügyeleti szervünk intézkedését a visszásságok megszüntetésére. Rövid időn belül személyes megbeszélésen rendezzük az érintett vállalatokkal — VOJVODINA Autóközlekedési Vállalat és a Volán 8. sz. — problémáinkat. A zsúfoltság csökkentése érdekében a 6 órakor induló járatra külön tartalékolunk autóbuszt, hogy időben gondoskodjunk mentesítő járat indításáról. A jövő évi nemzetközi menetrend kialakításához javasoltuk a járatok számának növelését. Reméljük, hogy a jelzettek szerinti intézkedéseket olvasójuk megelégedéssel nyugtázza. Kérjük, munkánkkal kapcsolatos észrevételeiket a jövőben is juttassák el vállalatunkhoz."*

Összeállította:
Majoros Tibor

Balesetveszély!

Azt kérte *H. J.* (Gyöngytyúk u. 7.) olvasónk, hogy fotóriporterünk ne csak a szépen épülő házakat fényképezze, hanem menjen tovább pár száz méterrel, mert ott is van látnivaló. A rókusi temető környékén tábla tiltja, hogy nem szabad szemetelni, ennek ellenére a hulladékot oda öntik. A Makkoserdő sor végén, a temető bejáratánál televényképernyők félig összetörten hevernek, mellettük sok szemét. Rágondolni is rossz, mennyire balesetveszélyes, mivel sok gyerek játszik a környéken. De nemcsak az apróságoknak, hanem a felnőtteknek is komoly veszélyt jelent. Képünk a sok hulladékot mutatja, aminek megszüntetéséért intézkedni kell!

Az urbanizált bagoly

Hajnal volt. Az autóbuszra vártam kisfiammal — s egyszercsak egy madár jött abból az irányból, ahonnan az autóbusznak kellett volna érkeznie. Nyílegyenesen siklott a betonút fölött, parázsló szemével, villogó nagy fejét forgatva elénk ért, és egy gyors kanyart véve eltűnt a tarjáni toronyház erkélyén. „Macskabagoly volt", jegyeztük meg, és csodálkozva néztük az erkélyt, melynek betonkorlátja mögött eltűnt. Hová húzódott, mit keres ott, talán csak nem ott lakik, hogy olyan otthonosan, határozottan szállt le, s ha igen, akkor miképpen fér meg az ember szoros közelségében, egy nyüzsgő, zajos, új lakótelep tömbházában?

Érdemes lett volna felmenni a hetedik emeletre, becsengetni a lakásba. De hajnal volt, nem a legalkalmasabb látogatási idő bagolyügyben...

S most, fél év múltával újra arra sétáltunk, holdtölte volt, és párját hívta huhogva a hetedik emeleten a bagoly. Megtelepedett! — dobbant örömmel szívünk! Igaz, gyermekkoromban magam is felfedeztem néhány gyöngybagolyfészket padlásokon, templomtornyokban, de zajos lakótelepen soha nem találtam. Úgy látszik, egymás közelségében való türelmes megférésünk folytatódik és kibővül. A bölcs éji madár kitart mellettünk most is — most, amikor urbanizálódásunk növekszik, visszafordíthatatlan városi fejlődésünk egyre inkább magányossá tesz, mert egyre inkább elválaszt ősi élőlénytársainktól.

Persze az, hogy a bagoly kitart mellettünk, metafora; kitart, ha elfogadható lehetőségnek találja, hogy beilleszkedjen az új körülmények közé, melyeket mi, emberek teremtettünk — nem az ő, hanem a magunk számára. Barátságos lénye mégis kiutat jelez a kiúttalanságból (abból — a látszatból, hogy a természet mindörökre elszakad tőlünk), mert megvan benne a képesség, hogy lépést tartson fejlődésünkkel. Igaz, már a barlangban is társbérlők voltunk a kerek fejű, előre néző, bölcs tekintetű, némiképp emberarcú madárral. Reméljük, továbbra is társbérlőnk marad, a sokemeletes tömbházak, zúgó iparcsarnokok, tv-antennák erdeiben, és a neonfényes forgó reklámok világában. Ez a világ a közelebbi és főleg a távolabbi jövőben egyre nagyobb lesz, ezt minden optimista területrendező és futurológus szent ígérettel fogadja.

Ha tényleg „bölcs" a bagoly, s megpróbál fennmaradni — a barlangok, bástyák, templomtornyok után a toronyházak erkélyein —, akkor örülhetünk, mert aktív gondoskodásunk nélkül is kialakul az új társbérlő-viszonyunk a városiasult bolygón. Ennek bizonysága az említett bölcs, urbanizált bagoly.

Csizmazia György

Z. zakója

Egy reggel Z. különösen kínos eleganciával jelent meg a munkahelyén. A magában mintás, méregdrága ing épp hogy kilátszott a rozsdavörös nyakkendő alól. A legutolsó divat szerinti zakó eltérő színű kis mellénnyel, mindez összhangban állt a szűkített szárú nadrággal. Úgy tűnt, Z. aznap a tökélyre törekvés igényével duplán borotválkozott.

A kollégák kopott farmerhez szokott szeme egy pillanat alatt kiszúrta a változást. Az első ámulkodás után öltözködési tanácsot adtak Z.-nek.

— Igaz, a nyakkendő megy a zakó színéhez, én mégis okkersárgát kötöttem volna — szólt valaki a rajzasztal mögül.

Gizike elbűvölőnek találta a szerelést, csak a nadrágból kellene felhajtani egy centit.

Olga volt a legdrasztikusabb:

— Hogy az ördögbe tudtál felvenni ilyen lehetetlen színű mellényt? Pedig látom, ízlésed van, mert a nyakkendő az cuki.

Z. egy ideig hallgatott, majd ujját az égnek emelte.

— Ácsi emberek! Ismeritek-e az egyszeri böllér esetét a kolbásszal? Nagy kan disznót vágott a gazda, s kérte a böllért, sok kolbászt csináljon, ízeset, erőset, parasztnak valót. Hatan voltak, haladtak a munkával, fél tízre asztalon volt a nagy állat. Mikorra ledarálták az ötven kilónyi húst, befűszerezték, összekeverték, elmúlt három óra. A háziak, a rokonok kóstolgatták.

— Több só kellene bele — így az egyik.

— Még egy kis tokaszalonnát elbírna — mondja a másik.

— Én még tennék bele borsot — szólt a harmadik.

Végigízlelték a kolbásznakvalót mind a hatan, tökéletesnek egyik sem találta.

Hallgatott a böllér. Nehéz kezével nyúlt a hús után, fél marékkal kivett belőle, s megízlelte. Nézte a mennyezetet, rágott még kettőt a kolbásznakvalón, aztán lenyelte. A többit széles mozdulattal visszacsapta a halom tetejére.

— Így marad! — mondta határozottan.

Z., bár most nem látszott böllérnek, ujjával a saját szerelésére mutatott:

— Így marad ez is!

Szabó Pál Miklós